

Meisjesportretten en landschappen van Bo Scheeringa 'Verder van huis, maar dichterbij mezelf'

Bo Scheeringa's boek 'Open' is geïllustreerd met juweeltjes van foto's die zij onderweg, lopend naar Santiago de Compostela, met haar iPhone maakte. Het ging haar met name om haar innerlijk landschap.

Out of the blue zag ik een landschapsfoto van Bo Scheeringa op Facebook die een FB-vriend had gedeeld. Die foto trof mij zo hevig dat ik er voor zorgde dat ik meer foto's van Bo wilde zien. Ik zag vervolgens groene landschappen die in Ierland waren genomen en landschappen in Groningen, en al snel dacht ik dat ik misschien wel liever in Groningen op vakantie wilde dan in Frankrijk. Daarbij vergat ik even dat – zoals met alle landschapsfoto's – zulke uitzonderlijke beelden meestal het gevolg zijn van lange ritten en herhaalde tochten, van afzien en het geluk dat op een door God gegeven moment de lucht optimaal

de zon de gelegenheid geeft om door een heel speciale, fotogenieke formatie van wolken een heel bijzonder vergezicht vrijgeeft, waarvan je denkt dat je het zeer schilderachtig zou kunnen noemen. Oog, plaats, gelegenheid en geluk, met het speciale, bijzondere, getrainde oog als hoogste prioriteit. Toen ik al besloten had dat ik Bo wilde ontmoeten om haar werk in De FOTOgraaf te laten zien, plaatste zij opeens een foto op Facebook van een opmerkelijk meisje zoals wij in het Westen doorgaans niet zien, een meisje met eeuwigheidswaarde, dat je eerder in een roman van Knut Hamsun zou tegen-

Bo Scheeringa.

Uit de serie 'Reflections'. © Bo Scheeringa.

Liesanne.

Deborah.

komen dan in Happinez. Toen er nóg een foto volgde stuurde ik deze aan mijn vriend Lewis die bij Time-Life had gewerkt, die onmiddellijk reageerde met de opmerking 'You're right, quite a find. There are some lovely, revealing photos. And, of course, those highschool girls will never again look so beautiful!' Gijsbert Berk, die ik verheugd over Bo had gemaild, schreef mij terug: 'Ben erg benieuwd naar de resultaten van je interview in Groningen. Ze zal best een interessante vrouw zijn. Het portret van het meisje heeft qua licht-inval iets van een Vermeer.' Ik was gegrepen door de landschappen, maar nu werd ik steeds meer verrast door de meisjes; heel blanke meisjes, verstilde beelden van innerlijk sterke meisjes. Ik maakte een afspraak met Bo, opdat ik haar werk kon zien op ware grootte en kon horen wat daar achter zat. Om hopelijk alvast wat over haar te weten te

komen las ik een beschrijving van haar boek, nog voordat ik het boek zou lezen en haar zou ontmoeten. 'Open. Verder van huis, maar dichterbij mezelf'.

Telefoontje

In het boek 'Open' beschrijft Bo als in een reisblog haar ervaringen, haar indrukken en gevoelens tijdens een 800 km lange voettocht naar Santiago de Compostela. Een fantastisch avontuur, vanuit een onstuitbaar verlangen naar meer bewustwording en groei en het willen loslaten van wat haar vasthield. Het is een verhaal over pijn en afzien, maar ook over het delen van euforisch genieten, het vinden van persoonlijke inzichten en een groter spiritueel besef. 'Open' is een verslag van bijzondere ontmoetingen en ervaringen: een verhaal dat de lezer vaak doet glimlachen maar onvermijdelijk zal inspireren om tot relativerende overpeinzingen te

komen. Haar camera-apparatuur was te zwaar om mee te sjouwen, en bovendien waren foto's niet het doel van de tocht. Toch is het boek prachtig geïllustreerd met juweeltjes van foto's die ze onderweg maakte met nota bene haar iPhone. Alles moest natuurlijk lichtgewicht, vertelde Bo me, toen ik haar eenmaal daarover aansprak in het in het Groningse Bedum. "Want het moest wel in de rugzak meegedragen worden, vijf weken lang. Ik had het advies gekregen om maximaal tien procent van mijn lichaamsgewicht aan bagage mee te nemen. Dat was in mijn geval op dat moment zo'n 7,5 kilo. Daar kwam bij dat ik ook nog proviand en 1,5 tot 2 liter water zou moeten mee dragen. Dit betekende dat ik dus ook heel kritisch moest nadenken over alles wat ik in mijn toiletas zou kunnen meenemen. Behalve mijn camera zou ik dus nog veel meer spullen thuis moeten laten." Maar zoals

Loes.

Ela.

Uit de serie 'Gerko, een man alleen'. © Bo Scheeringa.

Uit de serie 'Turf'. © Bo Scheeringa.

Rob. © Bo Scheeringa.

Uit de serie 'Religie in Nederland'. © Bo Scheeringa.

gezegd ging het haar om het loslaten van wat haar vasthield en de gezochte bewustwording; dit moest het zwaarst wegen.

Ansichtkaarten

Het fotograferen begon in 2008, vertelt Bo. "In die tijd was ik een beetje hobbymatig aan het fotograferen met een compactcameraatje. In die tijd had ik met mijn ex-man een curiosawinkeltje in een dorp verderop – Onderdendam – waar nogal wat toeristen langskwamen, wandelaars en fietsers, die vaak om Ansichtkaarten vroegen. Die Ansichtkaarten waren er niet, waarop ik dacht: die moet ik dan zelf maar maken. Die ben ik toen gaan maken en werd gelijk enthousiast over het fotograferen." Ze legt een stel kaarten op tafel die er heel goed uitzien. Ik maak een foto en we praten verder. "Daarna heb ik mijn eerste spiegelreflexcamera gekocht met het verlangen beter te leren fotograferen. Ik bezocht een open dag van de Fotoacademie in Groningen om daar de basiscursus te gaan volgen. Daar werd ik zo gegrepen door de presentatie van Han Sieveking, dat ik de vakopleiding ben gaan doen. Helaas kon ik die na drie jaar les vanwege veranderde privé-omstandigheden niet afmaken. Wel had de fotografie mij inmiddels echt gegrepen."

Terwijl Bo voor de tweede maal koffie inschenkt, ontdek ik in de boekenkast een dik boek over Yousuf Karsh, waarvan Bo zei dat hij de eerste grote inspirator voor haar was in de mensenfotografie. Daarna volgden Joost van den Broek, Stephan Vanfleteren, Hendrik Kerstens en Bert Teunissen. Tijdens de studie op de Fotoacademie verdwenen de landschappen wat naar de achtergrond.

De meisjes

Over 'de meisjes' zei ik dat zij er vluchtig gezien niet opvallend mooi uitzien, maar dat uit de foto's bij nadere beschouwing een persoonlijkheid spreekt die heel indringend en ontroerend is. "Ik heb een oproep geplaatst op Facebook," vertelt Bo, "en daarop kwamen veel reacties van meisjes. De uiteindelijke opnamen zijn heel naturel, zonder visagie, gewoon zoals ze bij mij binnenkwamen. Daarbij komt dat ik me besef dat ik tijdens de opleiding op de Fotoacademie vaak de uit te voeren opdrachten heb gebruikt om mijn eigen ervaringen te verwerken en een en ander te onderzoeken. Dit

uite zich in de keuze van mijn onderwerpen en de uitvoering hiervan. Ik was me aanvankelijk niet zo bewust, dat ik mijn inschattingen en mijn verwachtingen projecteerde op mijn onderwerpen, maar gaandeweg begon ik te begrijpen wat ik zocht en wat ik wilde laten zien met mijn foto's."

Iedereen maakt het een en ander mee in het leven, ook Bo, en die ervaringen brengen groei en verdieping. "Een proces waar ieder mens doorheen gaat, een soms wel pijnlijk proces. Dat is prachtig maar het kan ook eenzaamheid met zich meebrengen, heb ik ervaren. Hoewel ik doorgaans blijmoedig en positief ben heb ik ook een melancholische kant. Dat melancholische zoek ik nu bewust in mijn onderwerpen, in die meisjes die ik portretteerde. Daarin zocht ik wat ik in mijzelf voelde." Zijn het dan zelfportretten geworden? "Ja, het lijkt wel of ik iets zocht in die meisjes, waarvan de foto's een soort spiegeleffect waren geworden." Is het niet zo, vroeg ik, dat het de geruststellende aandacht is die het meisje niet eerder zo had meegemaakt, waardoor zij het mooiste in zich laat zien dat ze op dat moment kan opbrengen? Over spiegelen gesproken! "Het is werkelijk prachtig," zegt Bo lachend, "dat vrijwel iedereen iets moois in zich heeft. Daar probeer ik dan wel de nadruk op te leggen, ik probeer dat meisje in al haar schoonheid neer te zetten. Dat kan dan een enorme voldoening geven. En ja, voor mij is melancholie ook gekoppeld aan schoonheid."

Tot besluit zegt Bo dat ze het erg jammer vindt dat ze het laatste deel van de opleiding aan de Fotoacademie niet heeft kunnen volgen. In dat deel word toek aandacht besteed aan de commerciële aanpak en hoe je een bedrijf op kunt zetten. Nu heeft ze niet kunnen afstuderen. Bo ondervindt het nu als een probleem om contacten met opdrachtgevers te leggen. Toch gaat ze vol goede moed geïnspireerd verder met haar serie jonge meisjes, met de bedoeling om deze hier of daar tentoongesteld te krijgen. Verder werkt zij momenteel aan een aantal documentaire series, zoals 'Gerko, een man alleen' en een serie over het leven op het Ierse platteland, genaamd 'Turf'. Beide verwacht ze in 2014 af te ronden.

Informatie over het boek 'Open' kan, net als haar landschappen en de meisjesportretten, gevonden worden op Bo's website www.boscheeringa.nl